

מסורת הש"ס

(א) [לקמן נט:], (ב) [לעיל
ה:], (ג) שייך לעיל, (ד) גי'
מהר"מ ויש לחלק בין כו'
והוא ענין בפני עצמו,
(ה) [ועי' היסוד סוגיא
בהמדר דף עו: וע"ע תוס'
חולין נא. ד"ה המוציא],

(א) גמ' מהו בלוארס מקום
שמוכל: (ב) שם תניא אידך
בדקה חלוקה. נ"ב ס"א
עצמה וחלוקה: (ג) תוס'
ד"ה כ"י נחמיה וכו' והס"א
משתימא. נ"ב ע"י באשר"י
כפ' האשה: (ד) ד"ה ומי וכו'
הוה מני' למפקד ורחא דאמר
בפ"ק דלא תחזיק דאמר
טומאה ממקום למקום
כו' יש לחלק בין:

רנשבורג

א תוד"ה מודה וכו' ורב אשי
נמי מודה. ג"כ עי' שו"ת רמ"א
סי' לו בריש דבריו דלא משמע
הכי ועי' סד"ט סי' קל דף מה
ע"א ד"ה וטרם אכלה בדיני
כממים ויעו"ש עוד סי' קפג
סי"ק ב'.

יירי"ט ט' ירי"ט]. אחורי
הברך.
אורדי"ר. להשתות (לערוך
את חוטי השתי לקראת
האריגה).

אינו מקבל כתמים. כלומר
לא גזרו על כתמים (לקמן
ט:). אין שונין בטהרות.
שמה עכשיו נגע וקודם לכן
לא נגע, או חילוף (לעיל ה:).

מדרבנן: דלמא ארבעה ולא אדעתה: **רב אשי אמר.** טעמא דשמואל דלמיר לעיל [ע] דקדק קרקע עולם כו' לאו משום הרגשה אלא כרבי נחמיה ס"ל דלמיר לא הו' זכירו חכמים גזרת כהם אלא על דבר המקבל טעמא הילך כל הך מיובמא לאו קושיא גיטו דשמואל לא איירי בהרגשה כלל: **אנא**

רצ ירמיה מדפס: דקבלה למיחזות
 דלעיל ושני מורה שמואל כו
 ומדקבלה למיחזתא מכלל דטעמא
 דשמואל משום הרגשה ואי משום
 הרגשה מאי איריא קרקע אפילו
 גלימא נמי דאזק בטלים ורשעא עליה
 ואחר כך מנאח דם טהורה שלא
 הרגישה: **בזאורה:** אם נמנא דם
 כנגד תורפה יכולה לתלות במכה
 של זאורה שפעמים שמטה את זאורה
 לפניה ויטפל דם המכה על תחמית
 חלוקה: **על כספה שאינה יכולה**
לפלות: שאין דם בן מכתה ויטפל
 לפניה אין תולה: **בזא** ואומרים **יורה**
נטלום: ממכה שכתפה והביאתו
 לפניה: **עבד דמתרמי:** תחת אותו
 מקום ודם נוטף עליו: **על קשרי**
אלבטותיה: היינו גב היד. והא גב
 היד אפילו בשעת דדיקה לא נגעא
 מ"ט טמאה: לאו משום דאמרינן
 עבד **באידך ידא ונגעה:** יד שבדיקה
 דלא גב חצייתה: **עד הידא:** קרוי
 פנים מעבד השוק ולא אמרינן נלדין
 יניחו: **עד מקום חבק:** ספק.
 וכמדומה לי שהוא קפץ היד והשוק
 שקורין יי"ט וקאמר עד מקום
 שהוא מתחיל קרוי פנים ותכן היא
 מתיחת הגידין שחובקין היד והשוק
 יחד סמוך לאותו קפץ כמו (שבת דף
 ק"ה) ר"ה קיילקי וכן החזק: **כשי:**
 ראוהו בעיגול כלמדי: **מהו:** מי
 מספקין בדם הנדה או לאו: **כרלווע:**
 לאורך היד דהיינו אורחיה כשנופל
 ושומת נעשה כרלווע: **במשסיא:** עם
 המסכת לשמשון (שפטים טו) מתרמינן
 עם משתיא. שהיתה מסכת טווי לאריג
 וגמלא דם על השחי: **סיויל וסי:**
 דרך ששטתה עד עכשיו שהלכה
 וצבה אי מתרמי שטתווי המסוך
 שקורין אורדי"ר בא בין רגליה כנגד
 אותו מקום טמאה: **והסיני אין**
שוני בטירות: גבי מתעטף בטילתו
 וטהרות וטמאות בצדו בצ"ק (לעיל דף
 ה:) ספק נגע ספק לא נגע טהור
 ואם אי אפשר אלא"ה נגע טמא רבן
 שמעון בן גמליאל אומר אע"פ דלא
 אפשר לא מתיילא ליה אלא אומרים
 לו שנה ואי לא נגע מטהרינן ליה
 אמרו לו אין שוני בטירות דאף על
 גב דהשתא לא מיתרמי ללמא
 מעיקרא לא הוה הכי: **כי אמרינן**
אין שוני לקולא: כגון בזהיא דא"א
 לו אלא"ה נגע וטמא ואנן ניקו ונימא
 ליה שנה לכאכל אכל הכא חומרלא הוא
 דמתסמא טהורה דלא לא נב דבשה
 ולא על חלוקה אשתכח והאי דאמר

חִיזַל וַתִּימָה וְאִי מִתְרַמֵּי מַטְמִינִן לָהּ חוֹמְרָא הָיָא: דְּבַר זֶה הִיחָה פּוֹשְׁטוֹ וּמַתְכָּהּ בּוֹ צְלִילָה כִּי: חֲלוּקָה שֶׁל קִרְיָה וְלֹא דִקְקוֹ קוֹדֵם לְצִיגָה וְאַחֵר כֵּן נִמְנָא עֲלֵיו דֵּס: אִם מִגִּיעַ: כֵּסֶם: כְּנָגַד צִיט הַתּוֹרָפָה שֶׁל אֲרוּכָה. טַמְחָה אִם אֲרוּכָה וְכִ״שׁ קִרְיָה: וְאִם לֹא טוֹרָה הָאֲרוּכָה. אֲבָל קִרְיָה טַמְחָה לְחֻצְיָה: וְלִעֲנֵין דִּינָא. לְכַסּוֹם הַכֵּסֶם מִן הַחֲלוּקָה מִנּוּ לְחֻצְיָה:

בתורת שאלה. ועי"ל דלא אמרינן כאן נמצאו וכאן היו אלא שאם השני בא להוציא מיד ה

הרואה כתם פרק שמיני נדה

ברבי נחמיה דאמר כל דבר שאינו מקבל שומאה ב' טעמא דרבי נחמיה כיון דדבר שזכרתם בו טהור גם על האשה לא גזרו שומאה והיא א' משמיתא דבסמוך נהי ללא מקבלה שומאה מ'מ מקבל שומאה בנגעים א' **מודה** שמואה שהיא שומאה מדרבנן. פ' הקוטרס דתליין

מדרבנן רב אשי אמר שמואל הוא דאמר
כר' נחמיה דתנן ^כר' נחמיה אומר "כל דבר
שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים
בשלמא לרב אשי היינו דקאמר קרקע אלא
לרב ירמיה מאי איריא קרקע אפילו גלימא
נמי לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא גלימא
דלא מבדק שפיר ואיכא למימר מעלמא
אתא אלא אפילו קרקע דמבדק שפיר דאיכא
למימר מגופה אתיא טהור: על עקבה ועל
ראש גודלה טמאה וכו': בשלמא עקבה
עביד דנגע באותו מקום אלא ראש גודלה
מאי טעמא וכי תימא זימנין דנגע בעקבה ומי
מחזקינן טומאה ממקום למקום והתניא היתה
לה מכה בצוארה ^ה שתוכל לתלות תולה
על כתפה שאינה יכולה לתלות אינה תולה
ואין אומרים שמה בידה נטלתו והביאתו
לשם אלא ישאני ראש גודלה דבהרי דפסעה
עביד דמתרמי ולא מחזקינן טומאה ממקום
למקום והתניא נמצאת על קשרי אצבעותיה
טמאה מפני שידים עסקניות הן מאי טעמא
לא משום דאמרינן בדקה בחד ידא וגנעה
באידיך ידא לא ישאני ידה דכולה עבידא
דנגעה: על שוקה ועל פרסותיה מבפנים
וכו': מבפנים עד היכא אמרי דבי רבי ינאי
עד מקום חבק איבעיא להו מקום חבק
כלפנים או כלחוץ ת"ש דתני רב קטינא יעד
מקום חבק וחבק עצמו כלפנים רב חייה
בריה דרב אויאי מתני לה בהודיא אמרי דבי
רבי ינאי עד מקום חבק וחבק עצמו כלפנים
כיו רבי ירמיה בשיור מהו בשורה מהו טופין

מקום חבק. פרס"י שהוא קפ"ה ירך והשוק וחבק הוא מקום מתיחת הגידים שחובקים הירך והשוק ונכרך פירש שנועלין אנפליאות שיש בה לולאות ומקום חבור הלולאות קרי חבק ועוד פירש פירוש אחר שסופר השוק על הירך מה שממכה הדבר ע"י כפיפת השוק על ירך שחובקין זה את זה קרי מקום חבק: **כשורה** מהו. אומר ר"י להייו טיפין טיפין דאי מחוצרת השורה יחד היינו לרועה בדסמוך וטיפין טיפין היינו מעורבצין שאינו לא כשיר ולא כשורה והא דאמר לקמן טיפין טיפין אין מלטרפין מהיינו על הצד והא דמיינו על צדפה דיש יותר לתלות בדס מאכולת על הצד מעל צדפה:

וְלַעֲנִין דינא תנן. וְאִם מְדִינָה נמי מְמַחִיב הַשְׁנִיָּה לְכַסּוֹ כְּדַמְרֵי צְהַמְדִּיר (כְּמוֹצוֹת עו'): הַלְּשׁוֹנָא דְּהַרְבֵּי מְדִינָה עֲלִיָּה לְמַאֲדָּה מְאִי

רביה וי"ל כיון דחינה לשניה אלא בתורת שאלה אינה ממס
בצדקתה ועוד יש לומר דהתם קאמר שאם ירנה להוציא
בידיא רביה אכל הכא לא תתחייב האחרונה לכבדו: (א)
מאי

אח שחרי כנגד בית התורפה שלה הוא מגיע: היא טהורה.
תולה בה דאמרה אחרונה לא מהימנת לי דאת דקמתי:
שתיחן

עין משפט
גר מצוה

זא א מיי פ"ט מהל' איסורי
ציהא הל"ז [סמג לאוין
קיא] טוש"ע יו"ד סי' קל
סעי' י:

י ב מיי פֿיט מהל' איסור
צאט הע' כה סגנ לאוין
קיא טוש"ע יוד"ס ק' סעי'
יא וסעיף יח:
א ד ג ה מיי שם הל"ח
טוש"ע סעיף יא:
יב ו מיי שם הל"ט טוש"ע
ס סעי' ט:
יג ז טוש"ע סעי' לב:
יד ח מיי שם הל' ע' טוש"ע
ס סעי' מח:
טו ט מיי שם הל' ו' וע"ש
טוש"ע סעיף מ:

[illegible]